

11
щаха лъха на лаванда, който обилно струеше отъ златотъканитѣ дрехи на ромейката и всѣка една отъ тѣхъ дълбоко въздъхна съ неизказана горчивина — свършили се бѣха българкитѣ, та трѣбваше князь Белота да се жени за невѣрна чуждоземка ...

— Защо Мария все е тъжна? — попита внезапно госпожа Теодора, Бориловата майка, и загрижено погледна къмъ младото момиче. — Струва ми се, че ни ѝ харесва Търново!

Тя стана и отиде при девойката, която стоеше замислена до прозорчето.

— За дома ли ти е мѣчно? — попита ласкаво и обгърна съ дѣсница рамото ѝ.

Сълзи трепнаха по златнитѣ мигли на момичето. Съ кротко движение то извърна лице и изтри очитѣ си.

Това не убѣгна отъ острия взоръ на Зоя, и ромейката бързо и гнѣвно сви малката си вишнева уста съ тъменъ мѣхъ надъ горната устна.

Борилъ щѣше да стори по-добре, ако си намѣреше нѣкаква работа да дойде горе — си помисли ядосано майка му — можеше да покаже на Мария багрениитѣ дрехи, златнитѣ сѣдове и знамената пленени отъ Иоанъ Кантакузинъ, да я заведе горе на кулата, да ѝ посочи хубоститѣ на Търново, да се хареса на момичето. А той сега намѣрилъ да управля държавата ...

Тя се вслуша въ неясната гълчка, която глухо се издигаше отъ долу. Приемната се намиралъ точно подъ царската спалня.

Действително между мѣжетѣ бѣше възникнала остра крамола.

Нѣкои настояваха Коца да се върне веднага задъ Истѣра, и да доведе съ себе си двадесетъ хилядна конница, която да се присѣдини къмъ войскитѣ на Фридрихъ, други предпочитаха да се почака още малко, да се уговорятъ подробно условията на съюза, трети мълчаха и чакаха да чуятъ царската дума.

Асѣнъ се разхождаше нетърпеливо изъ широката стая, съ сбърчени вежди и навъсено чело. Най-сетне той спрѣ.